

nye danske Ord faae Lov til at fæstne sig saaledes, at man ikke saa let kan gjøre den forskjellige Opfattelse af disse Ord gjældende, som man slet ikke vilde falde paa at gjøre gjældende med Hensyn til de fremmede Ord. De to Systemer, som her staa imod hinanden, kaldte vi i gamle Dage Dietssystemet og Gagesystemet; denne Benævnelse vilde man ombytte og kalde det dagligt og aarligt Vederlag. Jeg mener nu, at med Hensyn til en Rigsdagsmands Stilling er den naturlige, rigtige og ønskelige Vederlagsform, det daglige og ikke det aarlige Vederlag, og det af den ganske simple Grund, at Rigsdagsmændene ikke ere Embedsmænd; det er ikke en fast gennem hele Aaret fortsat Virksomhed, som der er Spørgsmaal om at lønne, men en for en kortere Tid varende Virksomhed, med Hensyn til hvilken man finder det rigtig at drage Omsoerg for, at de positive Udgifter, som derved forsvoldes, blive dækkede, medens man paa ingen Maade tænker paa at give noget Vederlag for Arbeidet. Det er Synspunktet, og i den Henseende interesserede det mig at høre, hvad den ærede jydsk Landsthingsmand (N. Rasmussen) udtalte, thi det er min fulde Overbevisning, at ogsaa i Realiteten er det en uheldig Vej, hvorpaa nærværende Lovforslag vil føre os ind. Jeg veed, at jeg i saa Henseende er uenig med det ærede kongevalgte Medlem. Det er selvfølgelig; thi det var jo den Form, som fandtes i Fællesforfatningen af 1855, som her foreslaas indført; der var imidlertid dengang særlige Forhold, som maaste øvede deres Virkning. Jeg veed nok, at jeg ikke har Indflydelse paa det ærede Medlems almindelige Opfattelse af Sagen, men for mig staaer det som en lidet naturlig Form at flytte Vederlaget over til det, som det skulde blive efter dette Lovforslag, nemlig en Aarsgage, istedetfor det, som efter min Opfattelse er det Naturlige, nemlig Diæter for den Tid, da man virkelig er samlet og arbejder. Jeg er aldeles enig med det 4de kongevalgte Medlem (Fischer) i, at det Spørgsmaal, som blev opkastet af den ærede Landsthingsmand, hvorledes der skulde forholde sig, naar en Rigsdagsmand er død, enten fysisk eller borgerlig — i Tilfælde af Opløsning — kun kan besvares saaledes, at Afgangen til det daglige Vederlag hører op, naar han ikke længer er levende, enten fordi der har været nyt Valg, og han ikke er bleven gjenvalgt, eller fordi han er død; men det forekommer mig aldeles klart, at der her findes en Indvending mod det hele System. Vedkommende Rigsdagsmand har jo fiddet disse tjære 6 Maaneder med det mindre daglige Vederlag, og derpaa forsvinder han enten fra Verden eller fra Stuepladsen. Det var beregnet, at ovenpaa den magre Tid skulde den fede Tid komme, men Resultatet bliver jo aabenbart i et saadant Tilfælde, at der kun kan udbetales Vederlag for den Tid, Vedkommende har været Rigsdagsmand.

Dette er for mig et Vidnesbyrd — ikke et Hovedbevis, men dog et enkelt Vidnesbyrd — om, at man er ifærd med at forlade det System, som bedst svarer til Forholdet, for at gaa over til et System, som ikke synes mig at passe til vore Forhold. Forsaavidt der nu skal stemmes over Størrelsen af Vederlaget, er jeg, som sagt, enig med det 1ste kongevalgte Medlem. — Slikt er maaste til en vis Grad en mere individuel Følelse, og det er muligt, at jeg der er for sensibel — men jeg vilde sætte Pris paa, at Landstinget ikke foretog nogen Forandring i den Vederlagsstørrelse, som Regeringens Stjøn har opstillet. Der er altid for mig noget Øget i, at man saaledes vil forhøje det Vederlag, man selv skal have. Det er maaste for sensibelt, men jeg kan ikke væge mig for den Følelse, at det gjør et ubehageligt Indtryk. Dertil kommer, at jeg dog virkelig ikke kan godkende den Opfattelse, som uimodsigelig aldeles sikker for en længere Fremtid, at Rigsdagens normale Arbeidstid skal være 6 Maaneder, og dette erkjender man dog i Grunden ved Lovforslaget, naar man gjør denne Beregning om de 1800 Kr., 10 Kr. pr. Dag, idet man da gaar ud fra de 180 Dage. Jeg synes, det er et altfor stort Spring fra de 2 Maaneder til de 6 Maaneder. Der er Ingen af os, der kan sige, og mindst tør jeg paatage mig det, hvorledes Udvillingen vil komme; men dersom man skal votere, gennem et Botum erklære, at man nu har slaaet sig til No med den Forestilling, at 6 Maaneder skal være den sædvanlige Tid for Rigsdagens Varighed, synes det mig, at dette er en anden Indvending, som er meget væsentlig. Ogsaa i den Henseende vil og maa det, synes det mig, udenfor Thinget gjøre et meget ubehageligt Indtryk, dersom det skulde blive den Opfattelse, der slaaes fast, at 6 Maaneder skal være den normale Tid. Vi vide jo Alle, at det er en meget væsentlig Hindring, naar der er Spørgsmaal om at finde Kandidater, navnlig til det andet Thing, som man gjerne vil have valgt, at naar de ikke bo i Kjøbenhavn, ville de ikke kunne paatage sig det offentlige Hverv, fordi det er saa langvarigt. Skal man nu proklamere, at den Tid, som ligefrem ved Rigsdagens Stjøn betragtes som den regelmæssige, er de 6 Maaneder — jeg vil sige, at selv for dem, der bo i Kjøbenhavn, vil det for Mange være en meget væsentlig Anke, naar de isøvrigt ere stærkt besjæftigede enten paa den ene eller paa den anden Maade — skal man gaa ud fra den Forudsætning, at Rigsdagen varer 6 Maaneder af Aaret, og det maaste udstrakt over en stor Del af Aaret, naar der nemlig kommer Udsættelse i Begyndelsen af den Tid, der ellers er den sædvanlige, og Samlingen derfor fortsættes ind paa Sommeren, vil jeg dog henstille, med hvilke Følelser de Fleste ville se paa en Rigsdagsvirksomhed, der er saa langvarig og besværlig. Jeg vil